

Passeig d'aniversari

Joan Vinyoli

«És un malson...»

És un malson tenir sempre al calaix,
tocant a mà, desada, l'ampolleta
de cianur per si m'urgís d'usar-lo,
davant l'absurditat de l'univers
o bé de l'home, inútil preguntaire
dins l'ordre imaginat pel demiürg.

Aturada la sang, ja no caldria
tancar i obrir cap altre cop la porta
corcada ni tampoc encendre foc,
que l'estofat de vida té mal gust,
ni fer-me el llit, ni res.

Quiti de fam,
de plers i de dolors, què sóc a l'últim?
No hi valen conjectures. Metafòric
amb tot menys amb la mort, ja respondran els cucs
en la tenebra.

Ara sols sé que tinc
dins meu esclats, umbracles de records,
incendis metal·lúrgics i tucans de vol
silenciós i tou que em parlen d'una selva
remota. Però l'au del paradís,
engabiada? I què, nosaltres tots?
Engabiats també.

Quina punyent recança
d'un sol perpetu i d'un gran lloc obert
on *viure* sempre!
Que el teixó ens abrigui
quan és hivern i d'hipopòtam gras
ens porti, en el temps cald, als rius on es rabeja.